

Arrest

nr. 54 318 van 13 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Tbilisi, Republiek Georgië. Op 5 december 2008 kwam u 's avonds laat samen met uw echtgenote, M. G. (...) (O.V. X), terug van een feestje bij vrienden. Jullie wandelden door het park en praatten met elkaar in het Russisch. Er kwamen twee mannen naar jullie. Eén van hen vroeg op agressieve toon waarom jullie Russisch praatten met elkaar. Hij noemde dit de taal van de vijand en begon ruzie te maken met u. U werd kwaad en er ontstond een vechtpartij. U werd zwaar geslagen door deze mannen en verloor enkele tanden. Toen één van hen uw echtgenote begon lastig te vallen, nam u een

afgevallene tak van een boom en sloeg hiermee op het hoofd van die man. Politie mannen kwamen tussen beide en ze namen jullie allemaal mee naar het politiebureau in het Samgori district. Uw echtgenote mocht daar een verklaring opschrijven. Een uur later werd u naar het bureau van de politiechef gebracht waar de aanvaller zat die u op het hoofd geslagen had. De schoonvader van deze man, een zekere T. V. (...), was ook aanwezig. Uw aanvaller zelf heette G. G. (...). U vernam dat zijn schoonvader politiechef was in een ander district in Tbilisi. Deze man las de verklaring van uw echtgenote en verscheurde ze daarna. Hij gooide de stukken in uw gezicht en zei dat zijn schoonzoon een hersenschudding had door uw schuld. Daarna gingen deze mannen weg. De politiechef zei dat u uw gegevens moest achterlaten en dat ze de zaak zouden onderzoeken. Het was al nacht toen u vrijgelaten werd en naar huis ging samen met uw echtgenote. De volgende morgen op 6 december 2008 werd er op de deur van jullie appartement geklopt. U deed de deur open en drie mannen in zwarte uniformen vielen binnen. Ze bedreigden u met een wapen en zeiden dat u zou moeten betalen voor de medische onkosten van de man die u geslagen had. Ze vroegen u om 20.000 dollar te betalen. De mannen zouden u later nog opbellen om te zeggen naar welke plaats u dat geld moest brengen. Ze namen het geld dat ze in uw appartement vonden al mee en ook de juwelen van uw echtgenote. U belde uw vriend A. (...) op en vroeg hem om u geld te lenen. 's Avonds belden de mannen u op en u bracht het geld naar de afgesproken plaats. De volgende dag op 7 december 2008 belden ze u opnieuw op en vroegen ze nog eens 20.000 dollar. Op 8 december 2008 ging u naar hetzelfde politiebureau waar u naartoe gebracht was na de vechtpartij. U legde uit dat die mannen u geld afpersten, maar de politiechef zei dat u moest betalen voor de hersenschudding van die man en hij wilde u niet helpen. Daarop ging u naar het bureau van de openbare aanklager in het Isani district. U mocht daar uw verklaring opschrijven. Toen de persoon die u ontvangen had echter de namen zag van de personen met wie u problemen had, verscheurde hij uw verklaring en zei hij dat u schuldig was. U betaalde dan maar opnieuw 20.000 dollar aan die mannen. Op 10 december 2008 werd uw echtgenote door hen bedreigd via de telefoon. De mannen waren te weten gekomen dat u had geprobeerd om klacht in te dienen en dreigden er mee om uw echtgenote te verkrachten. Op 11 december 2008 werd uw container op de marktplaats in brand gestoken. Uw echtgenote werd opgebeld door die mannen die zeiden dat ze hiervoor verantwoordelijk waren en dat u opnieuw 20.000 dollar moest betalen. Ze dreigden ermee om ook uw huis in brand te steken als u niet zou betalen. U besloot het land te verlaten. Uw vriend A. (...) regelde jullie reis. De smokkelaar bracht u samen met uw echtgenote en twee kinderen met de wagen naar Poti. Daar verbleef u ongeveer twee maanden op een appartement. Tijdens de nacht van 13 op 14 februari 2009 gingen jullie aan boord van een schip waarmee jullie naar België reisden. U kwam op 19 februari 2009 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw geboorteakte, en uw huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u bedreigd werd door enkele onbekende personen die u afpersten. Tijdens een vechtpartij had u een vriend van hen ernstig verwond, omdat hij u en uw echtgenote had lastiggevallen en had beledigd omwille van jullie Armeense origine. Er moet echter worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen niet op bescherming zou hebben kunnen rekenen in uw land. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om bescherming te verkrijgen in uw eigen land. U verklaarde dat de politie na de vechtpartij zowel u en uw echtgenote als ook jullie aanvallers naar het politiebureau gebracht had waar uw echtgenote een verklaring mocht opschrijven. De schoonvader van de man die u ernstig had verwond tijdens de vechtpartij was echter ook aanwezig. Deze man verscheurde gewoon de verklaring van uw echtgenote en zei dat u schuldig was aan de verwondingen van zijn schoonzoon. De schoonvader bekleedde een hoge functie bij de politie. Toen u kort daarna door de vrienden van uw aanvaller werd afgeperst, bent u nog een keer teruggegaan naar dat politiebureau, maar de politiechef zei dat u schuldig was en hij wilde u niet helpen. U bent vervolgens naar het bureau van de openbare aanklager in het Isani district gegaan. Zodra de persoon die u daar ontvangen had echter vernam wie de schoonvader van één van uw belagers was, verscheurde hij uw verklaring en wilde hij u ook niet helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 5-7). U hebt hierop echter nagelaten om beroep te doen op andere en/of hogere politionele en/of juridische instanties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 7). Uw uitleg dat u bang was om dat te doen, omdat uw belagers dit te weten zouden komen en u nog meer problemen zou krijgen met hen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 8), is niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale

bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij meer pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u voordien nooit enig probleem gekend heeft met de Georgische autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 8).

U stelde in ditzelfde verband verder dat het geen zin had om u tot hogere instanties te wenden, omdat de schoonvader van uw aanvaller door zijn hoge functie bij de politie overal connecties had en dat men u bijgevolg nergens zou willen helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 7-8). Deze uitleg is echter niet overtuigend aangezien u niet eens kon uitleggen welke functie die man dan precies bekleedde. U kon enkel zeggen dat hij de chef was van één van de politiedepartementen in een ander district in Tbilisi (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 6). Dergelijke vage verklaringen aangaande de functie van de schoonvader van de man die u geslagen had ondermijnen bovendien de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien het feit dat de schoonvader zo een belangrijke functie bekleedde toch de oorzaak vormde van uw verdere problemen met deze personen en ook gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u dan zelf navraag zou doen over deze man, te meer daar u toch zijn volledige naam kende (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 6).

Verder verklaarde u ook dat u omwille van uw Armeense origine niet op bescherming kon rekenen in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 8). Deze uitspraak is enkel gebaseerd op loutere veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in Georgië burgers van Armeense origine geen aan hun etnische afkomst gerelateerde problemen kennen. U hebt geen advocaat geraadpleegd en u hebt zich ook niet tot een mensenrechtenorganisatie gewend. Uw uitleg hiervoor dat u geen tijd had omdat u eerst uw gezin in veiligheid wilde brengen en u er ook niet aan gedacht had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 8-9), is niet afdoende. U stelde immers zelf dat een advocaat of een mensenrechtenorganisatie u misschien had kunnen helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 9).

Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u niet op bescherming in eigen land zou kunnen rekenen.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België. U verklaarde dat u in Poti, Georgië, aan boord van een groot schip bent gegaan waarmee u naar België gereisd bent. U zou er samen met uw echtgenote en kinderen als verstekelingen in een cabine verbleven hebben. Met betrekking tot het schip kon u behalve dat het een groot schip was met containers, auto's en passagiers aan boord, geen verdere informatie verschaffen. Zo kon u niet zeggen tot welke rederij het schip behoorde. U wist niet eens onder welke nationaliteit gevaren werd. Bovendien kon u geen informatie geven aangaande de vaarroute. U veronderstelde wel dat het schip onderweg ergens gestopt was, maar daar was u eigenlijk niet zeker van. U wist verder niet in welke haven u aangekomen bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 4). Uw uitleg voor deze onwetendheden dat het nacht was toen u aan boord ging van het schip en u de hele tijd in de cabine gebleven bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 4), is niet afdoende, te meer daar de hele reis toch vijf dagen geduurd heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 4). Gezien het precaire karakter van een dergelijke clandestiene reis en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Verder verklaarde u vóór uw vertrek uit Georgië uw internationaal paspoort en uw Georgische identiteitskaart aan de smokkelaar gegeven te hebben. Toen u aan boord van het schip bent gegaan, zou u dan gewoon vergeten zijn om deze documenten terug te vragen. U verklaarde dat de smokkelaar u gezegd had dat hij deze documenten nodig had om uw reis te regelen. Pas later toen u al aan boord van het schip was, besepte u dat de smokkelaar deze documenten toch niet nodig kon hebben om jullie reis te regelen aangezien alles op illegale wijze verliep. U begreep dan dat hij gelogen had tegen u en uw documenten om andere redenen achtergehouden heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 2-3). Aangezien deze documenten toch uw belangrijkste identiteitsdocumenten zijn en het weinig geloofwaardig is dat u vooraf niet op de hoogte was van het feit dat uw reis op illegale wijze zou verlopen, is het echter niet aannemelijk te noemen dat u dan gewoon vergeten zou zijn om uw documenten terug te vragen. Bovendien dient er zwaar getild te worden aan deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw reisweg en al dan niet gebruikte reisdocumenten. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er namelijk op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, M. G. (...) (O.V. nr. 6.392.533), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs, uw geboorteakte, en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het recht van verdediging "door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". Verzoeker verwijst naar artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen waarbij hij eveneens een fragmentarische weergave geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.1.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

Daarenboven doet het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 15 mei 2008, nr. 182.963). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.1.2.3. Waar verzoeker een fragmentarisch overzicht geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde herhaling in gebreke blijft.

2.1.2.4.1. Betreffende de motivering aangaande het nalaten enige bescherming te zoeken bij de hogere politionele en, of gerechtelijke autoriteiten en zelfs geen beroep te hebben gedaan op een advocaat of zich te hebben gewend tot een mensenrechtenorganisatie stelt verzoeker het volgende: *“Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, waarbij duidelijk is dat bepaalde personen boven de politie en de overheid staan en alle macht in handen hebben. Zij beslissen als het ware volledig onbestraft om opposanten het leven onmogelijk te maken door hen te bedreigen, af te persen en uiteindelijk zelfs om te brengen. De daders van die misdrijven blijven bovendien buiten schot, omdat diezelfde politie, overheid en haar vertegenwoordigers hen de nodige bescherming verlenen.”* Bovendien zijn corruptie en machtsmisbruik schering en inslag in Georgië, aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt eveneens dat zijn problemen zich op korte tijd afspeelden en hij vooral bezig was met het in veiligheid brengen van zichzelf en zijn gezin. Verder meent verzoeker dat hij ervan kon uitgaan dat vermits hij op het niveau van het politiebureau, de politiechef en de openbare aanklager geen hulp kreeg dit eveneens het geval zou zijn op andere niveaus. Betreffende het geen beroep doen op een advocaat of een mensenrechtenorganisatie geeft verzoeker toe dat een mens dit in theorie zou moeten doen, maar dat het er in de praktijk anders aan toegaat.

2.1.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers argument betreffende de volstreekte wetteloosheid in Georgië gekoppeld aan corruptie en machtsmisbruik een blote bewering betreft die verzoeker op generlei wijze met enige objectieve informatie ondersteunt. Verzoeker toont hiermede niet aan dat hij geen beroep zou hebben kunnen doen op de bescherming van de hogere politionele en gerechtelijke autoriteiten waartoe hij hoegenaamd geen enkele poging heeft ondernomen. Wat het zich niet beroepen op een advocaat of mensenrechtenorganisaties betreft blijkt uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 24 maart 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 9) dat verzoeker hieraan niet had gedacht en zelf stelt dat advocaten en organisaties hem misschien wel hadden kunnen helpen. Bovendien geeft verzoeker in het verzoekschrift toe dat een mens dit misschien wel moet doen. Verzoeker geeft derhalve zelf weer dat hij via voormelde kanalen een beroep had kunnen doen op de bescherming in zijn land van herkomst waar hij evenwel eveneens geen enkele poging toe heeft ondernomen.

Internationale bescherming kan zoals blijkt uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoeker heeft duidelijk aan deze nationale bescherming verzaakt door geen enkele poging te ondernemen zich van deze bescherming te verzekeren via de hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten en door zich evenmin te wenden tot een advocaat of mensenrechtenorganisaties waarvan hij zelf stelt dat deze hem misschien wel hadden kunnen helpen.

De tijdsduur waarop verzoekers problemen zich hebben voorgedaan doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat verzoeker duidelijk aan zijn nationale bescherming heeft verzaakt en toegeeft dat advocaten en mensenrechtenorganisaties hem misschien hadden kunnen helpen.

2.1.2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat T. V., de schoonvader van zijn belager, eveneens een politiechef was en hij had begrepen dat deze man een serieuze machtspositie had, wijst de Raad er wederom op dat dit een loutere herhaling van het door hem voorgehouden asielrelaas betreft en geen weerlegging is van de desbetreffende motivering van verwerende partij. De vaststelling dat verzoeker zelfs geen enkele poging ondernam navraag te doen naar de werkelijke functie van deze man en naar de maatschappelijk en politionele invloed hiervan teneinde zijn verweer tegen deze persoon te kunnen inschatten verhindert, in samenlezing met voormelde vaststelling dat verzoeker verzaakte zich te beroepen op de bescherming van de hogere politionele en gerechtelijke autoriteiten en een beroep te doen op een advocaat en, of mensenrechtenorganisaties, enig geloof te hechten aan het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.1.2.6. Verzoekers verweer betreffende het gebrek aan kennis over het schip waarmee hij naar West-Europa kwam, meer in het bijzonder het feit dat hij gedurende de ganse reis was opgesloten in een kleine kamer, dat hij met de persoon die hen eten bracht geen verder contact had en dat zij om *“van het*

schip te gaan in een witte bestelwagen zijn gestapt en zo naar buiten gereden”, kan door de Raad niet worden aangenomen. Verzoekers verweer is immers flagrant strijdig aan de door hem bij het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen (administratief dossier, stuk 4, p. 4) wat de geloofwaardigheid van zijn relaas enkel verder ondermijnt. Verzoeker stelde vooreerst dat hij niet geïnteresseerd was in de maatschappij van het schip en antwoordt vervolgens op de vraag hoe zijn aankomst was verlopen het volgende: *“Het was vroeg in de morgen, de persoon kwam zeggen dat wij moesten uitstappen, we kwamen naar buiten, daar was een witte minibus, we moesten daar in stappen en werden naar CGVS gebracht.”* Volgens voormelde geciteerde bewoordingen van verzoeker heeft verzoeker bij het aanmeren duidelijk eerst het schip verlaten waarna hij in een minibus is gestapt en werd hij niet vanuit het schip met deze minibus naar buiten gereden waardoor hij ook op dat ogenblik de mogelijkheid had de identiteit van het schip vast te stellen. Bovendien is het niet aannemelijk dat een vluchteling teneinde de risico's van zijn gewaagde reis als verstekeling in te schatten – een reis waarvoor verzoeker trouwens veel geld betaalde – zich bij de passeur niet zou informeren over de gegevens van het schip, de te volgen route en de mogelijke plaatsen van aanmeren.

2.1.2.7. Betreffende het niet terugkrijgen van de identiteitsdocumenten betoogt verzoeker het volgende: *“Het feit dat ze zo weinig contact hadden en zo weinig informatie hadden (op het schip, eigen toevoeging die blijkt uit de voorafgaande inhoud van het verzoekschrift), verklaart meteen ook waarom zij hun documenten niet terug hebben gevraagd. Zij hadden hier niet de mogelijkheid toe, temeer daar zij bij aankomst in een bestelwagen moesten stappen en zo het schip hebben verlaten.”* Verzoeker laat het derhalve voorkomen dat louter de omstandigheden op het schip en de wijze van verlaten van het schip hen in de onmogelijkheid hebben gesteld hun documenten terug te vragen wat wederom flagrant strijdig is aan de desbetreffende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Verzoekers antwoord op de vraag kon u ze niet terugvragen luidt immers als volgt: *“Toen we naar de boot gebracht werden met de auto, zat ik met hem in de auto en nog een andere persoon, voor ik 2000 dollar betaalde en daarna 23000 dollars, ik gaf hem geld en ze telden het geld, en ik stapte uit auto, ik dacht aan de boot, ik was ongerust, hoe het zou gaan, dan besepte ik als we al op de boot waren dat we documenten niet terugkregen, ik vroeg het andere personen, maar hij zei dat hij ze niet had, ons vertrek was illegaal geregeld en we kregen deze documenten niet terug, ze hadden ze zelf nodig.”* Verzoeker laat deze verklaring bovendien voorafgaan door de mededeling dat de passeur waarschijnlijk had gelogen over het nodig hebben van hun documenten om administratieve redenen. Voormelde uiteenlopende versies van het besef bij het inschepen dat er illegaal werd gereisd en derhalve geen documenten nodig waren en deze in het bezit bleven van de passeur en van de mogelijkheid ze nog terug te vragen bij het aanmeren doch dit door de omstandigheden werd verhinderd ondermijnen eveneens verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaas. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Waar verzoeker in een tweede middel de schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 inroept, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid EVRM.

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De schending van artikel 5, eerste lid EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en

over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker heeft verzaakt zich te beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is *in casu* niet aan de orde. Verzoeker toont niet aan dat dit niet het geval zou zijn.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5.1. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.5.2. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 maart 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

2.6. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT